



Ján Adamus

21. nedeľa „cez rok“ – rok A

Keď Ježiš prišiel do okolia Cézarey Filipovej, pýtal sa svojich učeníkov: „Za koho pokladajú ľudia Syna človeka?“ Oni vraveli: „Jedni za Jána...“

Mt 16, 13-20

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

14. novembra 1963, 40 km južne od Islandu, za mimoriadne veľkého a búrlivého hromobitia a silného dymu, vynoril sa z Atlantického oceánu malý ostrovček, ktorému dali meno Surtur. Bol to krásny prírodný úkaz, ktorý najprv bolo možné pozorovať iba z diaľky, neskôr však mohla na ostrov vstúpiť aj ľudská noha a skúmať ho vo všetkých detailoch. Mnohí vedci pripisovali jeho vznik výbuchu podmorskej sopky, ale na mnohé otázky ešte nevedeli dať odpoveď.

Akosi podobne pred 2000 rokmi sa vynoril pred svetom, uprostred ľudskej spoločnosti nový úkaz, jav, realita, pod názvom Cirkev. O nej hovoril známy učiteľ z Nazaretu Ježiš Kristus a pre jej základný kameň ustanovil jedného zo svojich nasledovníkov – rybára Šimona. Dal mu aj nové meno – Peter čiže Skala, aby bolo lepšie rozumieť, že ide o pevný základ čohosi nového. Dnešné evanjelium nám približuje práve túto udalosť.

Takýmto spôsobom sa začalo uprostred sveta akoby vynárať nové spoločenstvo Boha a ľudí, ktoré poznáme pod menom Kresťania alebo Cirkev. Od jeho počiatkov až podnes a bude tak aj v budúcnosti, jestvovalo o nej mnoho názorov. Počnúc tým, že ju mnohí považovali za požehnanie pre svet a končiac tým, že je jeho kliatbou. Jedni v nej videli množstvo kladných hodnôt, ktoré prináša ľudstvu, iní zasa iba negatíva. A my musíme vedieť, že takéto vyhotené stanoviská neobstoja najmä tam, kde sa božské mieša s ľudským.

Vieme, že Cirkev vykonala pre svet a ľudskú spoločnosť veľmi mnoho. Bola, je, a aj zostane jej pozitívnym faktorom. Bez jej účinkovania a vplyvu nebolo by nových spoločenských vzťahov, nebolo by dnešnej vedy, techniky, kultúry a umenia. Nemôžeme však, a ani nechceme, zostať iba pri dajakom matematickom výpočte ovocia tohto dvetisícročného stromu, lebo by to bol veľmi jednostranný pohľad. Ale nemôžeme prijať ani druhé krajné stanovisko, ktoré vidí v Cirkvi iba zlo, nástroj útlaku, vykorisťovania, zastrážovania a balamutenia ľudí. Tým by sme sa veľmi vzdialili od pravdy, mimoriadne ublížili Cirkvi a boli voči nej krajne nespravodliví a zaujatí.

Hovorí sa, že čím je strom vyšší, tým je dlhší jeho tieň. My sa nebránime poznať aj hovoriť o tieňoch v Cirkvi, nezatajovať ich, neprikrášľovať a nepriťahovať za vlasy násilné zdôvodňovania. Jedine Boh je svätý a bez chyby. Kde však do svojho diela zamieša ľudí, musí počítať s ich slabosťami, chybami, zlyhaniami,

ale aj so zlým úmyslom a zneužitím. Tak tomu je aj v dejinách Cirkvi. Ľudský prvok v nej vykonal aj vykonáva svoje, ako po stránke kladnej, tak aj zápornej. Počnúc niekoľkými nehodnými pápežmi až po posledného kresťana, ktorý sa správa horšie ako ten, kto popiera Boha. Nás nemôže a nesmie vyviešť z kolaj žiaden fakt z dejín Cirkvi, dávnych či blízkych, ktorý si zaslúži odsúdenie. Naopak, my sami ho musíme odsúdiť ako prví, ak sme objektívne zistili, že je pravdivý, ale nesmieme ani zabudnúť, že o Cirkvi sa neraz rozširovali nielen polopravdy, ale aj priame lži. Musíme sa však snažiť spoznať aj dobu, okolnosti a spôsob života, ktorým sa vtedy žilo a zmýšľanie, akým sa vtedy zmýšľalo. Na mnohé veci sa potom budeme pozerieť inak, inak ich posudzovať a o nich hovoriť. Treba si uvedomiť, že Cirkev tvoria ľudia, ktorí sme hriešni včera, dnes aj zajtra.

Boli v dejinách nehodní pápeži? Boli! Bola Cirkev v niektorých štátoch spletená s vládou mocou? Bola! Žili niektorí kňazi, rehoľníci a biskupi pohoršlivým životom? Žili! Stavala sa Cirkev v určitých obdobiach veľmi zdržanlivo, ba temer záporne k novým objavom vedy a techniky? Áno! Oneskorila sa v radikálnom riešení otázok robotníckeho hnutia? Áno! Riešila niekedy niektoré sociálne problémy nesprávne? Áno! Bola neznášanlivá voči iným vierovyznaniam? Áno!

Na jednej strane cítime, že na tieto otázky nemožno odpovedať jedným slovom, ale ku každej téme by bol potrebný ďalší komentár. Na druhej strane vidíme, že klady Cirkvi výrazne prevyšujú tieto jednotlivé tieňe. Ba aj to sme videli a vidíme, aké veľké úsilie vyvíja pri odstraňovaní následkov každého mylného kroku, a ako si dáva pozor, aby ďalší neurobila. V celosvetovom meradle, hoci to nebolo prvý raz, začala tak robiť na Druhom vatikánskom koncile. Zostáva však vážnou a zaujímavou otázkou, či tak robia aj tí, ktorí tak starostlivo registrovali a registrujú každú aj najmenšiu chybičku na skale Cirkvi.

Každá správa o škandále v Cirkvi je spojená aj s nádejou, že to mnohých povzbudí nasledovať storočiami osvedčenú radu, ktorú starec Paisios z Hory Athos sformuloval týmito slovami: Nepohoršuj sa nad škandálmi v Cirkvi ani netúž dozvedieť sa detaily ako to robia reportéri... namiesto toho pros Boha o milosrdenstvo pre svoju dušu a nastúp na cestu obrátenia. Takto jedna časť Cirkvi sa môže stať svätou. A ak tak urobia mnohí, celkom prirodzene sa Cirkev dá do poriadku...

Nezabúdajme, že skala si uchováva svoju tvrdosť a odolnosť, aj keď nemá vždy ten najpríťažlivejší tvar. Kto však predsa na nej stavia, neofutuje. Ten sa podľa Kristových slov podobá múdre mu mužovi, ktorý si postavil dom na skale. Spustil sa dážď, privlali sa vody, strhla sa víchrica a oborili sa na ten dom, ale dom sa nezrútil, lebo mal základy na skale.



Predchodca Darcu milosti a posol pravdy z výsosti; Kristova lampa krásne žiari svetlom, čo nezhasne.

Čo predpovedal v tom čase skutkami, slovom, životom, to svojou krvou spečatil a mučenictvom posvätil.

Toho, čo zrodom predchádzal, ktorý sa vekom zrodil mal, ukázal; označuje ho za darcu krstu pravého.

Kristovu smrť, čo dala nám život milosti, vopred Ján, mučeník pravdy, naznačil, keď striekala krv z jeho žil.

Otče, nech opustí nás strach kráčať v Jánových šľapajach, aby sme žili v hojnosti dary Kristovej milosti. Amen.

Rodičovské skratky

8 „On mi robí zleee -nie,to onaaa!“

(o súrodencov kých treniciach a emóciách)

• Spoluúčasť.

V cieľovej rovinke minového poľa by mohla nasledovať otázka rodiča: A čo s tým teraz spravíme? A nasleduje priestor na nápady detí, návrhy, hľadanie riešení, ktoré vyhovujú zúčastneným, alebo sú aspoň pre nich prípustné, alebo ich prijímajú za nevyhnutné. To je moment, ktorý ma ako rodiča úžasne oslobodzuje. Pri tejto otázke si totiž nevyhradzujem patent, že na všetko mám odpoveď a som „všemúdra“. Riešenia hľadajú deti, čím sa prehľbuje ich pozitívne sebahodnotenie, kompetentnosť a zodpovednosť. „Áno, ráta sa tu so mnou, mám do toho čo povedať, očakáva sa odo mňa iniciatíva. Nie je to len o tom, čo povie dospelý.“ A v neposlednom rade, bola som viackrát svedkom, že deti v procese riešenia konfliktu prišli samy na také skvelé riešenia, že by na ne neprišla ani tlupa školených dospelákov. Boli to ich vlastné riešenia, a teda sa pri ich realizácii cítili väčšmi motivovaní.

• Opravený scenár.

Ale to okolnosti a energia po konflikte dovoľia, môžete si vyskúšať „vrátiť čas dozadu“ a popraviť scenár situácie.

„Keby sa teraz dal vrátiť čas päť minút naspäť, ako by ste to vyriešili?“ spýtala som sa syna a dcéry, keď sa so sácaním vrátili z balkóna a súbežne dramaticky vykresľovali, ako išli krmíť zajaca, ale na mokrom balkóne sú len jedny papučky a... pobili sa o ne. Keď emócie trochu otupeli, zapáčil sa im návrh vrátiť čas. „Zacúvali“ k balkónu a vymysleli hneď niekoľko opravených scenárov - jeden veselší než druhý. Bez bitky a kriku - ako tím. Papučky si podelili a skákali na jednej nohe ku ldietke. Znovu „pretočili“ čas, syn si obul papučky, sestru si vyložil na chrbát a zamierili ku kľetke. Chichotali sa ešte dlho. Keby ten zajac vedel rozprávať...

Prevenia

Mnohým súrodeneckým konfliktom vieme predchádzať spoločnými dohodami. Kamoši majú na chladničke pripnuté pravidlá, ktoré si dohodli so svojimi synmi. Okrem toho, že: „snažíme sa správať k sebe príjemne, používame príjemný slovník“, sú v zozname aj pravidlá „klbčenia“. Kto má synov, tak vie, že klbčenie, pasovanie, meranie si sil medzi bratmi či medzi otcami a synmi jednoducho musí byť (ale je aj rýchlou cestou, ako zo zábavy vznikne konflikt či plač). Chlapci však majú dohodnutý jasný signál. Keď je už niekto za hranicou toho, čo akceptuje a klbčenie už preň nie je zábavou, zakričí „dosť!“ a druhý nesmie pokračovať.

Podobne dobre nám môžu poslúžiť aj iné včasné dohody - o tom, ako prebehne návšteva, súrodenecké pomáhanie pri nákupe, striedanie sa na hojdačkách, rozdelenie kompetencií pri pečení... Pri tvorení dohody sa totiž ešte pred trenicami môžeme mnohého vyvarovať; urobiť si prieskum, aké sú očakávania a názory detí, aké naše a ako by to mohlo prebehnúť „v mieri“.

A ďalšou kapitolou je veľa nádherných možností, ako môžeme súrodenecké vzťahy posilňovať.

Púť ku sv. Rozálii: V prvú septembrovú nedeľu 3. septembra bude púť ku Kaplnke sv. Rozálie nad farnosťou Štefanová. Sv. omša bude pri Kaplnke sv. Rozálie o 10:30 hodine. Vo Vištuku budú v nedeľu 3. septembra sv. omše o 8:00 a večer o 18:00 hodine.

V Štefanovej bude v sobotu 2. septembra sv. omša o 18:00 už s nedeľnou platnosťou

Zápis úmyslov sv. omší na september: V utorok 29. augusta po sv. omši (okolo 18:45hod.) budem na fare zapisovať úmysly sv. omší na mesiac september.

Prvý piatok v mesiaci:

Možnosť sviatosti zmierenia bude takto:

Pondelok po sv. omši od 18:45

Utorok 17:00 – 18:00

Štvrtok a piatok 16:30 – 18:00

Pozývam na sv. spoveď aj školákov a študentov, aby sme 1 pripraveným srdcom vstúpili do nového školského roku.

Výmena ružencových tajomstiev: V nedeľu 3. septembra bude výmena ružencových tajomstiev. Na prvý piatok ohlásim, ako sa výmena uskutoční.

Púť do Šaštína: Pozývam na púť k Sedembolestnej Panne Márii do Šaštína dňa 15. septembra. Zapísať sa môžete v sákristii kostola.

Upratovanie kostola: Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola. Prosím ďalšiu skupinu čísla domov 126 – 150.

Sväté omše v 21. týždni cezročného obdobia (A)

28.VIII. pondelok

18:00 Za **† Augustína Jurčoviča, rodičov a súrodencov**

29.VIII. utorok

18:00 Za **† Jozefa a Vincenciu Šimurkových a Miriam**

30.VIII. streda

18:00 **Svätá omša v Štefanovej**

31.VIII. štvrtok

18:00 **Za úmysel**

1.IX. piatok

18:00 **Za úmysel**

2.IX. sobota

08:00 **Na úmysel**

3.IX. 22. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 **Za farníkov**

Lektor: **Pešková Macáková**

11:00 **Za úmysel**

Lektor: **Kuric Kulifajová**

Liturgický kalendár

28.VIII. pondelok **sv. Augustína. Biskupa a učiteľa Cirkvi Sp**
29.VIII. utorok **sv. Mučenícka smrť svätého Jána Krstiteľa Sp**
30.VIII. streda **sv. Erik, kráľ,**
31.VIII. štvrtok **sv. Rajmud.**
1.IX. piatok **sv. Egídius, opát**
2.IX. sobota **sv. Preblahoslavenej panny Márie, v sobotu Lsp**

5 „Hovor, Pane, tvoj sluha počúva.“ 1 Sam 3, 9 - 10

To, že Biblia je ľudovou knihou, sa dá celkom konkrétne ukázať na dejinách malého a v očiach vtedajšieho sveta často takmer bezvýznamného Izraela. No my už vieme, že tiež Bohom vyvoleného pre dobro všetkých. Zrodenie, rast a dozrievanie Biblie sa diali v siedmich ľahko zapamätateľných dejinných etapách tohto malého národa. A práve jeho ľudské dejiny sú tou zlatou niťou, na ktorú sa postupne navliekali perly Božích zásahov pre ich a potom i našu záchranu. Urobme si preto spoločne takú miniexkurziu do dejín Izraela, aby sme mohli ľahšie vnímať dejinnú niť Biblie v celosti a nestratili sa, keď sa do nej neskôr začítame.

Patriarchovia

Už vieme, kedy bola Biblia s'aby „počatá“. Na počiatku všetkého.

No kedy presne uzrela svetlo sveta, to je ťažšie určiť. Ved' pri stvorení sveta neboli hneď ľudskí svedkovia a trochu aj trvalo, kým ľudia mali na čo spomínať a naučili sa hlbšie uvažovať o zažitých udalostiach. Niektorí dávnejší biblisti symbolicky označili za okamih jej „zrodenia“ povolanie Abraháma Pánom.⁵⁷ Od tohto prvého patriarchu, ktorého dodnes právom nazývajú praotcom viery nielen židia, ale i my kresťania, sa odvodzuje dokonca viera v jedného Boha moslimov. Abrahám sa tak stal otcom tých, ktorí sa učili v tichu započúť hlas žitého Boha.

Ako by sme mohli mať zaznamenané jeho zážitky s Bohom, keby ich Abrahám nebol porozprával svojim deťom, keby im Pána nepredstavil? Ktovie, či celé veľké rozprávanie Biblie nezačalo cestou z vrchu Morja, keď sa Izák po strašnom tichu začal pýtať: „Prečo?“ Áno, Abrahámovu skúsenosť s Pánom si rozprávali už jeho deti a po večeroch pri praskajúcom ohni aj jeho detné deti. Odovzdávali si ich z generácie na generáciu: Abrahám rozprával o jedinom pravom Bohu Izákovi, Izák Jakobovi, Jakub svojim dvanástim synom. Bolo to veľké rozprávanie a ešte väčšie počúvanie. Toto rozprávanie udržiavalo, živilo ich vieru, pomáhalo nájsť zmysel všetkého, čo ich oči videli a čo zažili, ale najmä im pomáhalo odhaľovať prítomnosť veľkého Neviditeľného v živote každého z nich. Že sa to najprv dialo v rodinnom kruhu, dosvedčuje aj samotná Biblia: „

Čo sme počuli a poznali a čo nám rozprávali naši otcovia nezatajime pred ich synmi;ďalším pokoleniam vyrozprávame slávne a mocné skutky Pánove a zázraky, ktoré urobil“

Ž 78, 3-4).

Nečudo, že v prostej, bytostnej viere Abrahámovho pokolenia sa Pán mohol zjavovať i naďalej a konať v ich životoch stále väčšie veci.

Z otroctva na slobodu

Po vyslobodení Jakobovho, čiže Izraelovho rodu z Egypta boli pozvaní počúvať Pána hlbšie už nielen jednotlivci, ale celý jeho ľud. Pán skrze Mojžiša uzavrel zmluvu trvalej lásky s celým jeho kmeňom a postupne, ako sa rozrastali, aj s celým národom. Pozýval ich opätovne čítať o záchrane jeho rukou, „znovu prečítať“ jeho usmernenia a zákony v prospech celého spoločenstva. A ľud mal na to pri štyridsaťročnom putovaní púšťou skutočne dosť času. Práve v tomto období sa začali záchranné skutky Pána pravidelnejšie pripomínať slávením sviatkov a to celým spoločenstvom, najmä každé výročie vyslobodenia z Egypta. Napríklad keď Izraeliti slávili Paschu, opakovali:

„A keď sa zajtra opýta tvoj syn: ‚Čo znamenajú tieto svedectvá, nariadenia a ustanovenia, ktoré vám dal Pán, náš Boh?‘, povieš mu: ‚Boli sme faraónovými otrokmi v Egypte a Pán nás vyviedol z Egypta mocnou rukou a pred našimi očami robil veľké a zlé znamenia a divy v Egypte proti faraónovi a celému jeho domu. A vyviedol nás odtiaľ, aby nás voviedol a dal nám krajinu, o ktorej prisahal našim otcom. Pán nám

prikázal, aby sme plnili všetky tieto nariadenia báli sa mu: ‚Boli sme faraónovými otrokmi v Egypte a Pán nás vyviedol z Egypta mocnou rukou a pred našimi očami robil veľké a zlé znamenia a divy v Egypte proti faraónovi a celému jeho domu. A vyviedol nás odtiaľ, aby nás voviedol a dal nám krajinu, o ktorej prisahal našim otcom. Pán nám prikázal, aby sme plnili všetky tieto nariadenia a báli sa Pána, svojho Boha, aby nám dobre bolo po všetky dni nášho života, ako je dnes. A to bude naša spravodlivosť, ak budeme zachovávať a plniť všetky prikázania pred Pánom, svojim Bohom, ako nám prikázal. (Dt 6, 20 - 25).

Práve toto opätovné slávenie sviatkov pomáhalo ľudu vstepovať si do pamäti dôležité Pánove zásahy vo svojich dejinách, uvažovať o nich a posilňovať svoju vieru v Pána. Budovať si povedomie vyvoleného a Pánom milovaného ľudu jeho úprimným počúvaním.

Dagmar Kraľova „Skús to s Bibliou“

Ohrozenie na ceste života

Je v textoch prítomné ešte niečo negatívne, čo nemusí byť hneď zrejme?

Áno, napríklad hudba proti životu. V textoch piesní môžu byť skryté slovné vyjadrenia, ktoré ľudí pozývajú k samovražde. V jednom texte sa spieva: „Nikto, iba ty v skutočnosti vieš, kde sa nachádzaš. Ty ho máš. Prečo? Skús to! Vezmi pištoľ a skús to. Vystrel', vystrel', vystrel'." Mnohí ľudia hudbu počúvajú práve kvôli textom. Za žiadnych okolností by som však nepočúval hudbu, ktorá hovorí nejaké samovražedné povzbudenie do môjho života. Dávajme teda väčší pozor na to, čo do seba púšťame. Iné hudobné telesá alebo produkcie môžu zase hovoriť o násilí a rasizme. Propagujú určitú rasu, vyvolávajú násilie, burcujú, alebo tvrdou hudbou vedú ľudí k niečomu, čo ubližuje. Aj prostredníctvom hudby sa na nás chrlia informácie, ktoré ovplyvňujú náš život a naše vnútro. A preto potrebujeme rozlišovať: ak vieme, že hudba nemá žiadne okultné pozadie, ak ma nenavádza k uctievaniu diabla alebo k výsmechu z Boha, ak ma nepovzbudzuje k násilium, tak si ju spokojne púšťajme. Osobne mám oveľa radšej hudbu, ktorá oslavuje a vyvyšuje Božiu majestätnosť. Hudbu, ktorá ma dvíha k tomu, aby som sa pri nej modlil.

Myslíte si, že hudba môže ovplyvňovať nielen naše myslenie, ale aj naše konanie?

Zaujalo ma svedectvo jednej ženy, ktorá hovorí: „Keď som počúvala hudbu, cítila som, ako sa vo mne uvoľňuje nebola schopná myslieť ani poriadne pracovať.“ Je zaujímavé, do akej miery nás vie hudba ovplyvniť. Dávnejšie som i ja osobne stretol dievča, ktoré bolo závislé od počúvania hudby konkrétnej kapely. Nevedela si predstaviť niekoľko hodín bez toho, aby jej nešla hudba do ucha. Neustále si ju potrebovala púšťať. Práve počúvanie hudby môže byť niekedy horšie ako závislosť od drog. Všimnite si dnes najmä mladých ľudí. Hudba, ktorú stále počúvajú, vytvára akoby falošnú izolovanosť. Dajú si slúchadla a zrazu nič iné nevnímajú. Naša ľudskosť, človečina a to, že máme byť darom pre druhých sa kdesi vytráca, pretože do seba púšťame niečo, čo nás uchlácholí. Pozývam vás preto k väčšej obozretnosti, aby sme sa hudbou nenechali odviesť zo správnej cesty, po ktorej máme kráčať.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

O ČOM SNÍVA JABLKO

„Karolínka, si nádherná!“ vpravievala mamička. Dievčatko však len podráždene skrútilo ústa: „Klameš, to nie je pravda! Som tučná a nikdy zo mňa nebude baletka!“ Steny izbičky si vyzdobila fotografiami spevákov a tanečníč, ktoré vyzerali ako reklama na anorexiu. Mamu jej slová veľmi trápili.

Raz večer si sadla k dcérke na posteľ a porozprávala jej tento príbeh:

„Bolo raz jedno veľmi nešťastné jablko. Celý deň šomralo: ‚Ach, už nevládzem! Aký smutný, osud ma zastihol! Naozaj musím byť jablkom? Jablko bolo červené a guľaté. Chcelo však byť hviezdou. Celé noci pozorovalo hviezdy na oblohe. Cez deň, zatiaľ čo ostatné jablká klebetili a debatovali o značkách rúžov, ono len ďalej dumalo a rozrušené si predstavovalo, ako by na oblohe žiarilo, keby bolo hviezdou. Jablčka z ostatných konárov ho pozývali do rozhovorov, no ono vždy odmietlo. Bolo priam posadnuté túžbou stať sa žiarivou hviezdou. Jednostaj pátralo po informáciách o nich.“

Keď raz pozorovalo vtáky poletujúce po oblohe, opýtalo sa ich: ‚Kde spávajú hviezdy?‘ Vtáky s úsmevom odpovedali: ‚Hviezdy nikdy nespia. Svetia vo dne v noci. Cez deň ich len nevidíme.‘

Na druhý deň sa jablko opýtalo vetra, ktorý sa pohrával s konármi jablone: ‚Vietor, povedz mi, stoja hviezdy na jednom mieste alebo putujú po oblohe?‘ ‚Milé jablko,‘ odvetil vetrik, ‚hviezdy letia po celej oblohe závratnou rýchlosťou.‘ Jablko ešte viac zosmutnelo: ‚Tak veľmi by som chcelo byť hviezdou,‘ zavzdychalo.“

Mama držala v ruke pri rozprávaní pekné červené jablko. Pokračovala v príbehu: ‚Jedného dňa sa jablko s úsmevom obrátila na nespokojné jablko a povedala mu: ‚Dieťa moje, neplač. Ak sa na seba lepšie zahľadíš, zistíš, že ty už si hviezda. Všetky jablká sveta majú v sebe čarovnú hviezdu. Preto ich všetci milujú.‘“

„Naozaj?“ opýtala sa Karolínka. * „Pravdaže. Pozri sa!“ Mama nožom prerezala jablko, nie od stopky po jamku s okvetím, ale priečne, cez obvod.

V strede jablka bola
nádherná päť cípá
hviezda.

„Karolínka, aj ty si nádherná a uvidíš, že čoskoro si všetci všimnú tú prekrásnu hviezdu, ktorá sa v tebe ukrýva...“



Môžete mi veriť. Ak priečne prekrojíte jablko, aj vy uvidíte hviezdu, ktorá sa ukrýva v jeho vnútri.

Bruno Ferrero „Vždy príde ďalší den“

Zamyslenia

PAS MOJE OVCE

Jn 21,15 - 17

Keď sa najedli, Ježiš sa opýtal Šimona Petra: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma väčšie ako títo?“ Odpovedal mu: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa

mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje baránky.“ Opýtal sa ho aj druhý raz: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma?“ On mu odpovedal: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“ Pýtal sa ho tretí raz: „Šimon, syn Jánov, máš ma rád?“ Petra zarmútilo, že sa ho tretí raz spýtal: „Mášma rád?“, a povedal mu: „Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“

Uvažujme: Udalosť, keď sa Pán Ježiš sputuje na lásku k nemu, má hlbší a väčší význam. Nejde iba o vyznanie samého apoštola Petra, ale aj o tých, ktorým ho Pán Ježiš postaví do služby ako pastiera, ako svojho zástupcu na zemi. Pán zveruje Petrovi svoje ovce a baránky. Kristovmu kňazovi je zverená služba pastiera. Akú veľkú dôveru nám prejavuje Pán Ježiš! Nesmieme však zabúdať ani na to, že nám zveruje to, čo nie je naše. Sú to jeho ovce a jeho baránky. A tiež nezabúdajme, že ako Kristovi kňazi dávame druhým to, čo nemáme a nemôžeme mať sami od seba.

Pán Ježiš však od nás ako základný predpoklad a základnú podmienku tejto služby požaduje lásku k nemu. Preto sa nás sputuje: „Miluješ ma?“ (Jn 21,16).

Znamením, že sme Ježišovi, je naša vzájomná láska: Podľa toho vás budú poznať, že ste moji, ak sa budete navzájom milovať, ako som vás ja miloval (pórov. Jn 13, 35).

Znamením toho, že sme Ježišovými apoštolmi, je láska k nemu samému: Miluješ ma viac? (porov. Jn 21,15). Nieje možný pravý apoštolát a pravá pastorácia bez lásky k Pánu Ježišovi. Účinnosť nášho apoštolátu a našej kňazskej služby tkvie v osobnej láske k nemu. Ak chceme byť skutočnými Kristovými kňazmi, potrebujeme si osvojiť lásku k nemu; potrebujeme byť s ním, stávať sa ako on. A to môžeme prijatím jeho lásky a prebývaním s ním.

Kristov kňaz nemá ničím tak vynikať ako práve láskou k Ježišovi Kristovi. V tom je prameň i záruka jeho pravej a účinnej lásky k tým, ku ktorým je poslaný slúžiť.

Povzbudme sa: Známemu biblistovi pátrovi Grandmaisonovi zanechal jeho profesor duchovný testament, v ktorom medziiným píše: Milujte Ježiša Krista! Vynikajte láskou k nemu. Vo všetkom ho hľadajte. Ježiš Kristus milovaný, kontemplovaný - hľa, to je vaša úloha.

Pýtajte sa:

Nezabúdam, že mojou prioritou je predovšetkým milovať Ježiša Krista? Vnímam v požiadavke lásky k nemu najdôležitejšie poslanie, ktoré sa stáva prameňom sily a účinnosti môjho apoštolátu a pastoračnej služby? Uvedomujem si, akú dôveru mi prejavil Ježiš, keď mi zveril to, čo je jeho, a dal mi k službe to, čo nemôžem mať sám od seba?

Konajme: Dnešnú adoráciu prežijem v prosbe o lásku k Ježišovi a k tým, ktorých mi zveril a ktorým mám slúžiť v jeho mene.

Modlime sa: Dobrý Ježišu, chcem ťa milovať a slúžiť ľuďom, ktorých mi zveruješ. Chcem im slúžiť vďačne a rád, pokorne a v dôvere, ktorou ma obdarúvaš. Prosím, aby som nesklamal ani teba, ani tvoju Cirkev, ani tých, ku ktorým ma posielaš.

Mária, Matka Cirkvi a Matka ušľachtilej lásky, nauč ma milovať tvojho Syna.

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku